

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ

9 Ιουλίου 2006
Κυριακή Δ΄ Ματθαίου (Ματθ. η΄ 5-13)

Όταν η ανθρώπινη πίστη φθάνει σε θαυμαστά ύψη, όταν εκφράζεται ως σταθερή πεποίθηση στις θεϊκές δυνάμεις του Χριστού, τότε και ο ίδιος ο Θεός θαυμάζει. Αυτό ακριβώς συνέβη στην περίπτωση του εκατοντάρχου του σημερινού Ευαγγελίου. Έτοῦτος ὁ ἄνθρωπος, ὄχι μόνο ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν Χριστό ἀλλὰ ἀκόμη ἀκλόνητη πίστη σ' Αὐτὸν ὅτι μπορεῖ νὰ θεραπεύσει καὶ μόνο διὰ τοῦ λόγου Του.

Καὶ τὸ σπουδαῖο εἶναι πὼς ὁ ἐκατόνταρχος δὲν εἶναι Ἰουδαῖος ἀλλὰ ἐθνικός. Εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἱερά Ευαγγέλια, πὼς μιὰ τέτοια πίστη μονάχα στοὺς ἐθνικούς ὑπῆρχε. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι δίχως σημασία. Ὁ δὲ Ζιγαβηνὸς σχολιάζοντας τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀναφέρει σχετικὰ: «Ἐθαύμασε (ὁ Χριστὸς) γιὰ τὸ γεγονὸς πὼς ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος (ὁ ἐκατόνταρχος), ἂν καὶ δὲν ἦταν Ἰουδαῖος μῆτε γνώριζε τὶς σχετικὲς γραφές, ἐντούτοις πολὺ γρήγορα καὶ εὐκόλα ἐπίστευσε».

Ἀκούγοντας τὸν λόγο τοῦ ἐκατοντάρχου ὁ Χριστὸς, πὺν ἐξέφραζε τὴν ἀναξιότητά του νὰ τὸν δεχθεῖ στὸ σπίτι του, καὶ ὅτι, ὅπως αὐτὸς ἐξουσιάζει κάποιους ἄλλους καὶ τοὺς δίνει ἐντολές καὶ ἐκτελοῦνται, τὸ ἴδιο θὰ μπορούσε νὰ κάνει κι ὁ Χριστὸς. Θαυμάζει γιὰ τὴν ὀλοκληρωμένη καὶ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου πίστη του.

«Όταν δὲ ἄκουσε τοὺς λόγους ὁ Χριστὸς ἐθαύμασε καὶ εἶπε σ' ἐκείνους πὺν τὸν ἀκολουθοῦσαν. Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι οὔτε μεταξὺ τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ βρῆκα τόσο μεγάλη πίστη».

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν θαυμάζει μιὰ τέτοια πίστη, ὅπου καὶ ἂν τὴ βρεῖ, ὅπως ὅμως θαυμάζει καὶ τὴν ἀπιστία. Όταν ἦλθε στὴν πατρίδα Του, ἡ ἀπιστία τῶν κατοίκων «ἐμπόδιζε τὴν ἐνέργεια τῆς θαυματουργικῆς Του δυνάμεως ... καὶ δὲν μπορούσε νὰ κάνει κανένα ἀπὸ τὰ μεγάλα θαύματά Του».

Ἀντιλαμβανόμεστε ὅμως πὼς ὁ Χριστὸς δὲν θαυμάζει γιὰ κάποιο ἐπίτευγμα ἢ μεγάλο ἔργο, γιὰ τὴν ἐπιστήμη ἢ τὴν τέχνη, τὸ σπυθηροβόλο πνεῦμα ἢ τὰ δυνατὰ χέρια. Μὰ θαυμάζει γιὰ τὸ γεγονὸς τῆς πίστεως, πὺν ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ μᾶς ἀνεβάξει στὸν οὐρανὸ ἢ νὰ μᾶς κατεβάξει στὸν Ἄδη.

Ἐτοῦτο δὲ τὸ γεγονός τῆς πίστεως δὲν μαντρώνεται σὲ τείχη ἀνθρώπινα, μήτε μπαίνει σὲ σχεδιασμοὺς ἐγκοσμίους, ἐπειδὴ εἶναι δρόμος μὲ οὐράνια προοπτική. Δὲν ἀποκλείει κάποιους, ἐνῶ δῆθεν ἄλλους εὐνοεῖ, ἀφοῦ ἡ πίστη γεννιέται, ἀναπτύσσεται καὶ ὑπάρχει σὲ χώρους ἐλευθερίας καὶ προσωπικῆς βούλησης. Καὶ ὅ,τι βρίσκεται ἔξω ἀπ’ αὐτὰ τὰ πλαίσια εἶναι δίχως ἠθικὴ ἀξία.

Γι’ αὐτὸ ὁ Χριστὸς καλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὅλοι, δίχως διαχωρισμοὺς ἐθνικοὺς, φυλετικοὺς, κοινωνικοὺς. Καὶ στέλνει τὸ μήνυμά Του πρὸς πᾶσαν κατεύθυνση, κατὰ τὸν λόγο τοῦ προφήτου Μαλαχίου: «ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν τὸ ὄνομά μου θὰ δοξάζεται μέσα στὰ ἔθνη. Καὶ σὲ κάθε τόπο θὰ προσφέρεται θυμίαμα εἰς τὸ ὄνομά μου καὶ θυσία καθαρὰ, γιατί εἶναι μεγάλο τὸ ὄνομά μου μέσα στὰ ἔθνη, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ».

Καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, τονίζει ὅτι ὁ Χριστὸς διαβεβαιώνει τοὺς Μαθητὲς Του καὶ ὅλον τὸν κόσμον πῶς, «πολλοὶ σὰν τὸν ἑκατόνταρχο θὰ ἔλθουν ἀπὸ ἀνατολὴ καὶ δύση, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ θὰ παρακαθήσουν ... μαζί μὲ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ στὴν βασιλεία Του».

Θὰ γίνουν δεκτοὶ ὅσοι ἀναγνωρίζουν καὶ πιστεύουν στὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐξουσία Του ἐπάνω στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν κόσμον. Θὰ κριθοῦν ἄξιοι τῆς δικῆς Του ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγάπης, προηγούμενοι ἐκείνων ποὺ θεωροῦσαν τοὺς ἑαυτοὺς τους ὡς ἐκλεκτοὺς.

Ἔτσι, ὁ Χριστὸς θὰ οἰκοδομήσει τὴν Ἐκκλησία Του ἐπάνω στὴν ἀκλόνητη πίστη τῶν ἀνθρώπων. Ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὅποιοι κι ἂν εἶναι αὐτοὶ καὶ ὅπου κι ἂν βρίσκονται. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐνώνει δὲν εἶναι ἐγκόσμιο, παροδικό. Εἶναι τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μένει ἀναλλοίωτο, τὸ ἴδιο, ἐπειδὴ σήμερα καὶ στοὺς αἰῶνες ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ αὐτός.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, θαυμάζουμε τὴν πίστη τοῦ ἑκατοντάρχου τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου· καὶ τὸν σταθερὸ βηματισμὸ του πρὸς τὸν Χριστό. Δὲν ἀμφινταλαντεύεται, μήτε ἀμφιβάλλει ὅπως κάποιον ἄλλοι. Ἀλλὰ ἐκφράζει ἀπόλυτη καὶ εἰλικρινῆ ἐμπιστοσύνη σ’ Αὐτόν· καὶ δικαιώνεται καὶ ἀνταμείβεται. «Πήγαινε στὸ σπίτι σου, τοῦ λέγει, καὶ ὅπως ἐπίστευες, ἔτσι ἄς γίνῃ σὲ σένα».

Ἐμεῖς ὅμως στὴν ἐποχὴ μας, βιώνουμε τὴν στέρηση τῆς ἐμπιστοσύνης στὸν ἑαυτὸν μας καὶ τὸν συνάνθρωπο. Βιώνουμε πρὸ πάντων τὴν ἔλλειψη πίστεως πρὸς τὸ Θεό. Καὶ ἔτσι προσφέρουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ξένους καὶ ἀνέστιους, ἔξω ἀπὸ τὸν φυσικὸν χῶρον, ποὺ εἶναι ἡ κοινωνία μὲ τὸ Θεό.

Θὰ καταλάβουμε κάποια στιγμή τὸ λάθος μας; Θὰ διορθώσουμε τὸν βηματισμό μας; Θὰ ἀνοίξουμε διάπλατα τὶς ὑπάρξεις μας στὸ χῶρο τῆς πίστεως στὸ Χριστό; Ἄν τὸ κάνουμε, ἔχουμε διασφαλίσει τὴν σωτηρία μας. Γιατὶ ὁ Χριστὸς τὸ διαβεβαιώνει συνεχῶς: «πήγαινε στὸ δρόμο σου μὲ εἰρήνη, γιατί ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε!».

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]